

Slabikář.

Cena 50 h.

V Praze.

Císařský královský školní knihosklad.

Slabikář

pro

š k o l y o b e c n é.

Složili

Adolf Frumar a Jan Jursa.

Obrázky kreslil Mikuláš Aleš.

Písmo psací od V. Blahouše.

(Nezměněný otisk textu z roku 1898.)

Cena 50 h.

V Praze.

V císařském královském školním knihoskladu.

1899.

Školní knihy, v c. k. školním knihoskladě vydané, nesmějí se prodávati dražší než za cenu na titulním jich listě udanou.

Všecka práva vyhrazena.

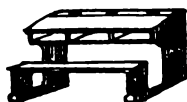
i i'

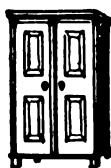
i

i

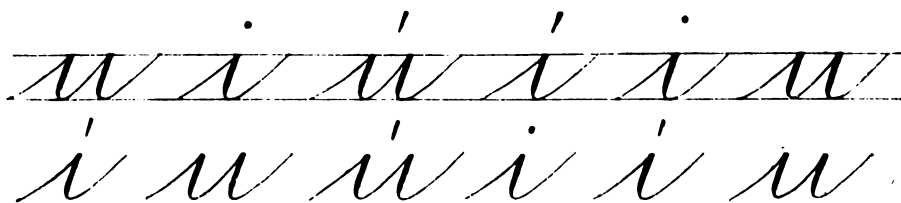
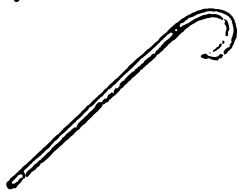
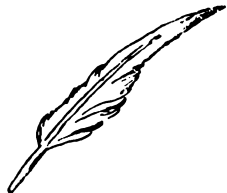
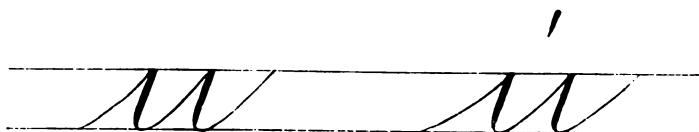
i

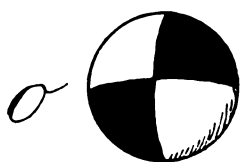
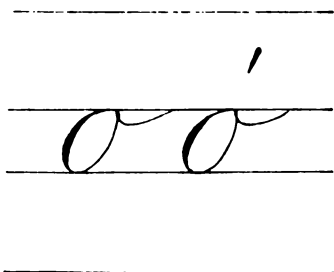
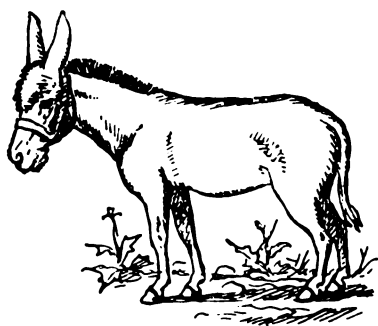

i

i i' i i' i i' i i'
i' i i' i i' i i'

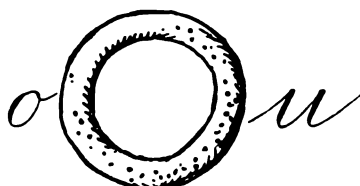

i

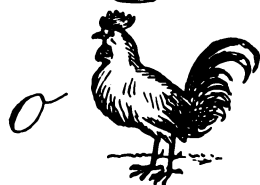
o

u

o

u

o

u

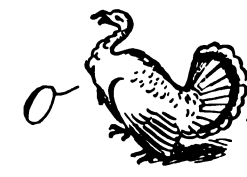
o

u

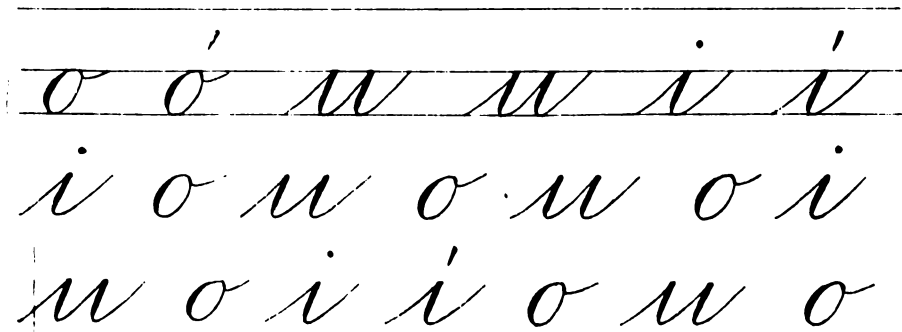
o

u

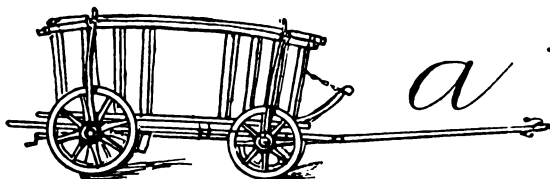
o

u

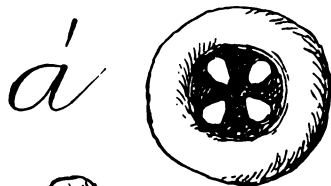
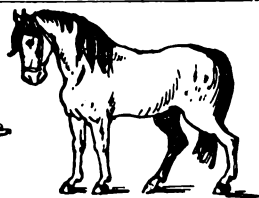

a à

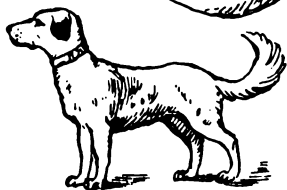

a

à

à

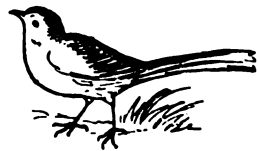
u

a

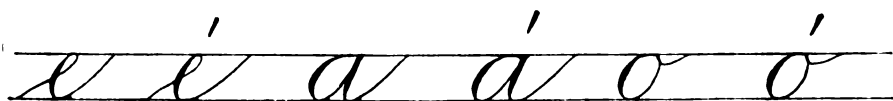
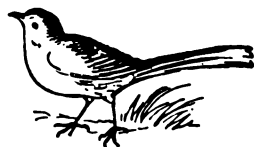
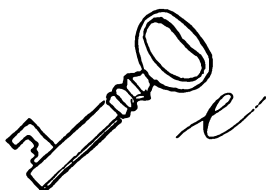
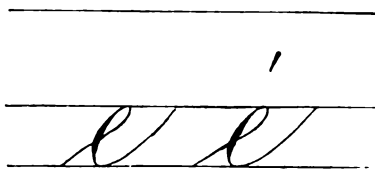

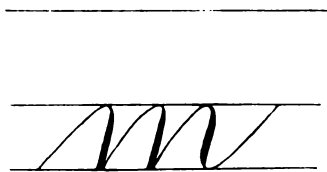
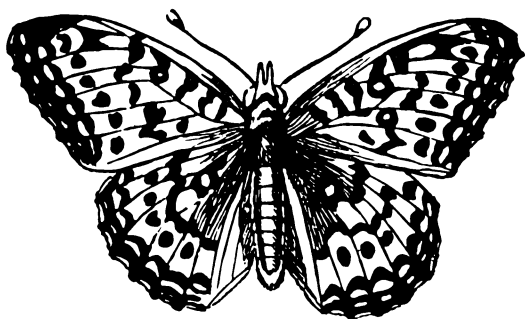
u

a

a à o ó u ü
o i à u ó a i
ü à o i a i u

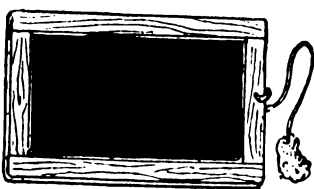
m i m o m e

a m m u m o
e m a u m o i

m á m é m í m á
m u m o m a m i
m í m u m é m a

m á

m é

m á

m é

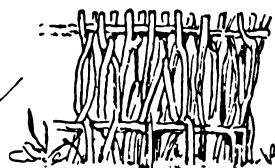
y y

y y

y u

y i y i y u m

o y ù m ÿ a è

à y m e y ó ÿ

my mÿ mi mí

mé my mo má

máme.

máma mámo má!

mimo. mými. umí.

mému. máme. mé.

my máme mámu.

umí mimo u i á.

máme y, m a é.

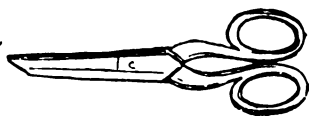
máme

a

máma má

umí á, é i ó.

l e

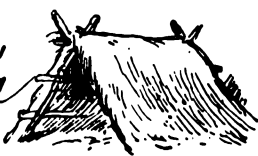
l m l y

la lu lo lè li lỳ

lila. lili. lilo. la.

lame. lomi. lomy.

my mame 2 ile.

malij malà

malé malì

malij maloumi.

_____ *se* _____

sà so su

sàly. solì. sìlì. sele.

lesy. lysij. maso. misi.

màme samè m'isy.

maso se solì. sami.

se lisà mile.

mà m'alo sìly.

mà ulesa

 n s

 va vo vu

rosa. rosy. sova. sovy.

levij. levá. levé. voli.

vime. mivá. mává.

eva volá mámo!

emila volá evu.

loví asi sovy.

levá levé

2 misy. 3 váhy. 4 lisy.

na ne no nu n^íj

ona. ono. onu. ano.

nov^íj. nová. nové. ne.

vana. vany. seno. nu.

lin^íj mivá málo.

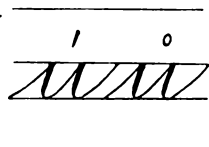
máme nové v^íno.

ona nemá sena.

máma nese syna.

eva nese vanu.

máme nové vany.

mii lii sii vii nii

5 sálii. 5 lesii. 5 synii.

u synii. u lomii. u volii.

máme lesy u lomii.

u lesii se láme.

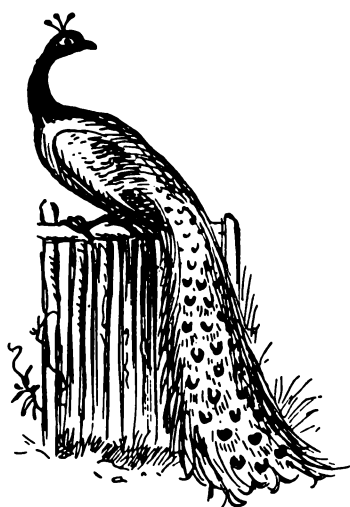
ona má málo synii.

u ilii máme misu.

5 volii a málo sena.

málo molii. málo

lesii, málo lovii.

pe pa

pepa. pepu.

pípa. pípy. papá.

lípa. lípy. lepí. lapá.

pívo. povi. páva. pávy.

pepa nese 2 pípy.

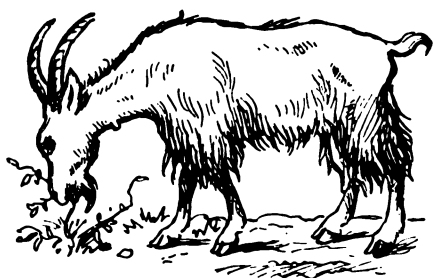
ona nemá pasu.

pívo se pívá. pili

pívo a víno. nepí

vína a piva! sápe.

pávi pili u lípy.

k l

kola. káva. kusy. kijvá.

suky. viko. léky. oko.

kosa. kosi. máku. puká.

luka u lesa se kosi.

káva kypí a kape.

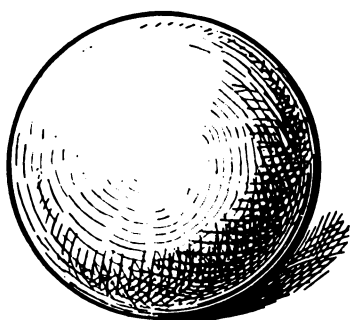
máme málo máku.

věna se lehá lékú.

u lesa kuká: kuku!

viko visí. kosa se ková.

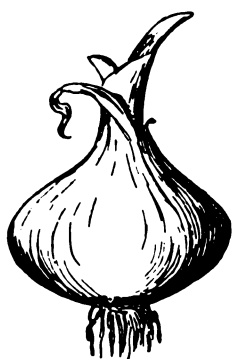
eva nese maso kosu.

ou

mou lou pou kou
mouka. louka. souka.
vousy. loupá. kouká.
vanou. mison. silou.

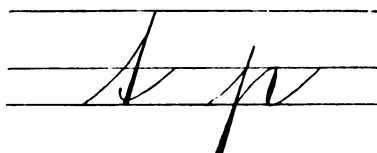
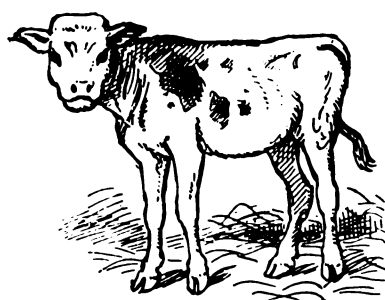
synu, koule se kouli.
u louky se pasou pávi.
mouka se mele a
sype. maso se kousá.
pepa se koupá, v'ena
se kouká. malou silou.

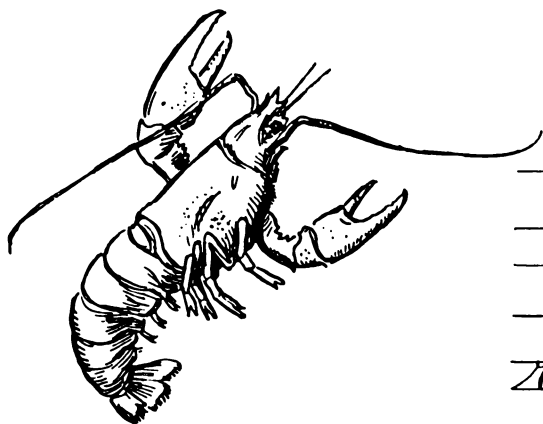
_____ c s _____

_____ celí. líce. _____

vice. sice. píce. cena.
 ceřy. cířy. cořy. cupá.
 co kape a kypí?
 co se seká a láme?
 co kácí celí lesy?
 na louce píce, na
 poli vice. máme líce.
 malá cena, láce.
 ona má 4 ceřy.
 pepa cupá, cupy!

tãta. teta. teto! tuto.
 vata. pata. pãtã. lãtã.
 soulã. matou. patou.
 mãte lãta. co tu lãtã?
 rosa lãtã. ona vitã
 lãto milã. teta topi.
 teto, mãte to sito?
 vite vy o vitu?
 co mã tuto tãci?
 lãto mi tã milã tety.
 eva tepe maso.

_____ *NCS* _____

_____ *ruce.raci.* _____

kiira.müra.rosa.rána.
parou. sirou. rousá.

máte také péro?
táta orá celou roli.
kára má malá kola.
komu to nesou máry?
pára páli na ruce.
ruka rukii mývá.
múra létá. kiira puká.

mé em

ol ul ov as oc os

ok ot on an am or

máte iil? co as vite?

oc-ta máme málo.

ov-sa máme více.

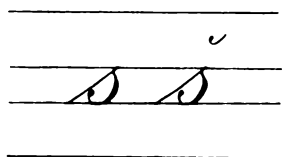
u okna vine se vino.

máte také ot-ce?

málo or-li u lesa.

an-na koupi kávu.

on má málo kávy.

šosy. šaty. šipy. šici.
vaše. naše. koše. niše.

vaše šaty tu visi.
on si tu suší šaty.
malá ela má kaši.
co létá výše a výše?
co víte as o mouše?
myší naše šaty ruší.
co to kouše váša?
co se suší na louce?

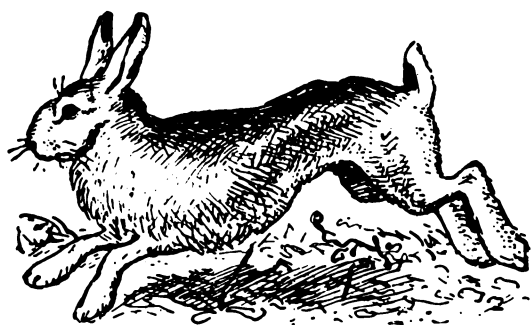

d a A

dudy. dudá.

dodá. idy. ledy. sudy.

máte tady vodu?
 do vody dáme sody.
 sudy piva dáme do
 ledu. kudy dáme se
 domů? tudy na levo.
 co to létá od ilů?
 ona nosí šedé šaty.
 máte tady myši?

h s c

xima. xáda. xeli. xase.

vejou. lejou. xouvá.

koxa leze do xeli.

raci lejou do xadu.

co se nosí na noze?

xima vane od vody.

niše dává se na xáda.

lípa má xase mízu.

na voze vejou xeli.

na poli máme meze.

j y p

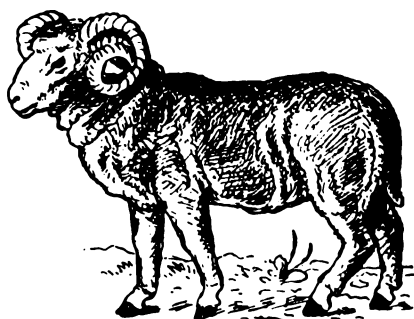
jě ej já aj

jeji. jaro. jáma. saje.

on se myje. jaký je ?
 jaká je malá ela ?
 jaro je tu. ledy saji.
 aj, jaké je to jaro !
 jaké šaty šije teta ?
 oj je u vozu. jáma
 vodu jímá. mají
 kávu a tu piji.

má, mám.

jej. lil. vil. šel. dal.
 les. ves. pes. mák. lěk.
 dás. más. den. dám. led.
 noc. víc. rak. rok. syn.
 mám rád nový šat.
 kam pak dás ten
 dar? dej, co más!
 kup nám kus sýra!
 noc nás sili. sen je
 nám milý. sám.

b l p

bob. bod. byl. ber! byt.

bába. boťa. bodá. bouda.

emil bývá u vody.
 lidé tam loví ryby.
 byli boši. emil byl
 také bez boť. bylo
 moc ryb. bylo zima.
 rebe jej a rudy bolí.
 lov ryb bývá na zimu.

č c š s

oč? ač. uč se! loč! rač?

čaj. čas. čáp. sekáč. koláč.

máme oči čelo a obočí.

máš čas jít ven? máš

mič? uč se rád! čím

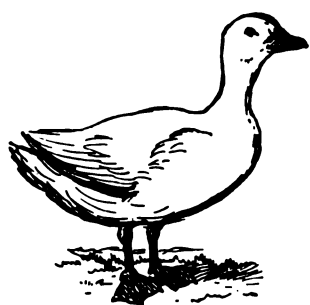
píšeš doma? voda

seče a kape. sekáč

seče. co seče? co čeká

na nás? piješ rád čaj?

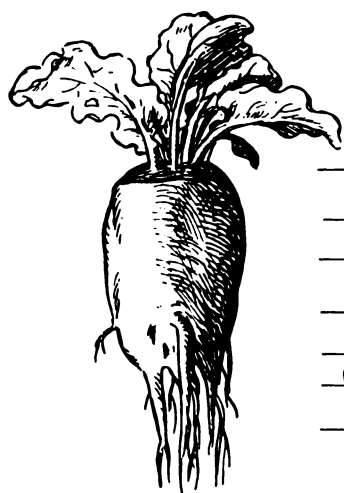
co syčí? co bučí?

h k y

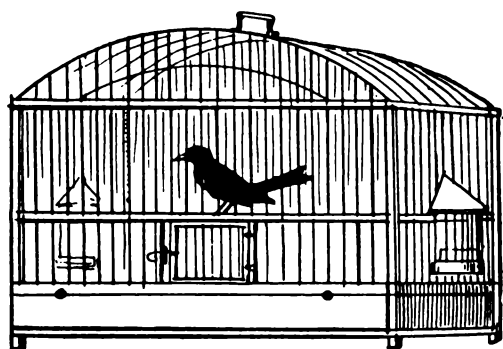
háj. hák. hůl. roh. 6 noh.
hora. rohy. hony. záhon.

kupec má váhy. lovec
mívá hony. beran má
rohy. sova houká hů!
máte tady houby?
pozor! had je u houby!
husy hubi. obili.
otec se opírá o hůl.
zima bývá suchá.

ř ř ř
oř. keř. záře.

voda se vaří a víří.
nemůž mýry! nemá
času! na jaře keř raší.
oř řičí. u řeky je řada
keřů. řepa má kořen
a lupen. síra hoří.
večer se šerí. šer se!
záře se šíří. hoří!
na jaře se ledy boří.

kos.

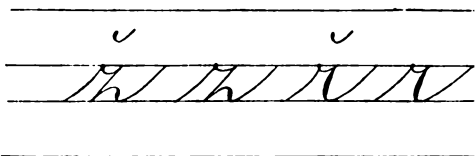
*jan má kosa. má
ho velmi rád. kos
umí volat: jene, jene,
kam pak? ven, ven?
u jana býval eman.
on nosil kosu maso.
kos mu říkal: mäs,
maso, mäs? däs
mi, däs?*

vl vr

ml sl kl br hr tr

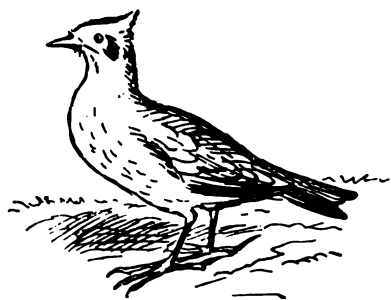
mlha. slza. hrčí. vrčí.

byla mlha. zajíc
vyšel si na jezele.
rád tu mlsá, ale
srna nejl. pak sedl
si na dnu. zajíc
se lidu bojl. vozka
tu vezl plný vůz.
zajíc se lekl a utekl.
i srna se leká a uteče.

háka. hála. níže. již. vaň.
 řito. řoky. níže. ukaň.

boža řala řito na
 poli. u řita leží
 řába. boža se lehá
 a volá. muži a ženy
 tam pílí. co ře je
 to tady? řába. hahá
 boža se bojí už i řáby.

ch h

ach! hoch. mech. chyb.
sucho. lenoch. chochol.

je rima. mám kořich.
voják má na čáce
chochol. kuchař kuchá
husu. sochař robí sochu.
lenoch má línou chůzi.
žák tu nemá chyb.
pod dubem byl suchý
méch. byl tam had.
co chytá mouchy? jak?

mls srn

vlk. pln. slz. brk. krk

mlsnij. hunc. prkna

*srn prchal po poli
dal se i prkem na
vrch. byly tam trnky
byly trpké, ale byl
to jeho mls. šel i
okolo vody. vlnka tu
za vlnkou prchá. leht
si na dno. chrt ho
brzy našel a vrčel.*

ď ľ ň

loď labuť laň sedť! letť!

háďata koťata baňata.

žáku! ať se učíš rád!
 pilný buď! neleň! čím
 se! nevrť se! choď po-
 malu! jiných žáků
 nehoň! buď jak buď. chuť
 je chuť. kvěť dobře. žába
 kuňka. co to ťuká ťuky
 ťuk? baň je baňata. káď.

dě tě ně

dělo. děva. tělo. něco.

děd. děl. těš! na něj.

děd dělal až do neděle.
hoši seděli u něho od
rána. také němý hoch
tam byl a němá
děva. hoši malé je
těšilo. děd udělil těm
dětem ořechů. němý
hoch také za ně
děkuje i němá děva.

di ti ni

dílo. tiše. nič. ticho.

chodí. ani. díl. tím. nic.

děti se chovaly tiše.
 dívaly se do učení.
 hodiny ťukaly, a
 jinak bylo ticho.
 vidíte, jak děti
 dovedou se učit. dítě,
 uč se také! komu se
 nelení, tomu se nelení.

di dy ti ty ni my
 chudij. chudi. obutij. obuti
 učenij. učeni. páni. pány
 kohouti. kohouty. hadi. hady

byly hony u myštiny.
 chodili tam páni. viděli
 jeleny a honili je.
 také tam byli bažanti.
 chrt honil ty bažanty.
 bažanti letěli. páni
 ranili 2 kohouty. i
 byli tam také hadi.
 chrt vrčel na hady.

pekař.

misím, misím boží dárek,
až vykyne, budu válet.
válím, válím boží dárek,
až vytopím, budu sázet.
sázím, sázím boží dárek,
až upeku, budu krájet.

hádej!

po jaké vodě husa chodí?
jakých ryb je ve vodě
nejvíce? do jakého sudu
není možno nalít vody?

vě bě př

věci. běží. přena. obě.

bělíce. věnec. přšina.

pěnice přje na lipě.

na věži nas sově se

libí. obě létají. je

večer, sova vyletí.

ráno pěnice se ozývá.

hájic běží z lesa ven.

běh, hájčku, běží

pes. přšina tě do-

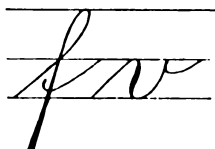
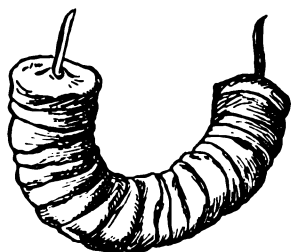
mů dovede.

mě

měli. měl. měni. měchy.

těmě. rámě. země. měří.

simě dáme do země.
 čím měříme rny?
 hoši vědi o jámě.
 měsíc měni podobu.
 měděnec je měděný.
 jakou měrou měří
 se sukno? měřiči
 umějí měřiti pole.
 je to jejich umění.

fura. fara. houfy. houf.

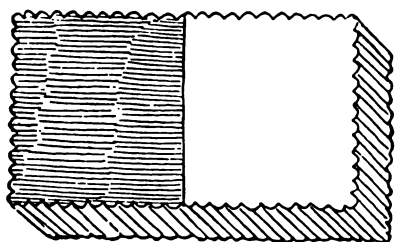
fik. 5 fur. fuč! fuj!

fialy. faráři. šafáři.

šafář vezl furu obilí.
koně frkali. vítr fou-
kal a fičel. šafářka
srhala fazole. posel
vezl kufr na faru.
filip nesl fialy. děv-
če sílo nové fáborny.

v noci, z rána.

v noci chodí ponocný
sám. má v ruce hůl.
k čemu? v rákosí kuň-
kají žáby. z lesa ozývá
se šum, z háje těš. k
ránu kohout kokrhá.
z vody vychází pára.
k nebi táhnou se ml-
hy. s oblohy mizí mě-
síc. den se počíná. lidé
vycházejí z domů.

g k

guma. ságo. agáty.
gizela. olga. hugo.

hugo šel domů. nesl
si novou gumu. olga
seděla doma. gizela
těž. vybíraly ságo
do polévky. hugo
jim pak pomáhal.
u domu měli agáty.
u nich rádi běhali.

zde čti!

smí. zle. zní. kdo. kdy.
dva. dvě. tři. jde. jsi.
vše. psi. šli. hle! mne.
máslo. místo. plachý.

papír je bílý. saxe jsou
černé. zlato je žluté.
tráva a listí jsou zele-
né. vlčí mák je červe-
ný. chrpa je modrá.
kaštany jsou hnědé. mo-
je barva červená a bílá.

kovář.

kovej, kovej, kovářičku,
 okovej mně mou nožičku,
 okovej ji hezky,
 dám ti čtyry český;
 okovej mně obě,
 zaplatím já tobě.
 na svatého víta
 dám ti míru žita,
 na svatého vavřince
 dám ti míru pšenice.

s hor, skok.

v den. z nich. k nám.
chrám. hlas. sluch. kruh.
slad. zvon. mlat. drát.

chrám je malý. chrám
je velký. práh je
nízko, zvon vysoko.
dvůr je široký, síň
úzká. kmen je tlus-
tý, prut tenký.
trám je dlouhý, špa-
lek krátký. provaz
je silný, nit slabá.

náš pes.

ten náš pes
skákal dnes,
skákal také včera;
bude as
skákat zas
zejtra do večera.

pejsku náš,
co to máš,
žeš tak vesel stále?
řek bych vám,
nevím sám,
hop! a skákal dále.

panna, panák.

malá anna měla pannu. měla měkké tělíčko a růžové šatičky. annička svou pannu denně chovala. učila ji též, jak se šije. frantík měl panáka. ten byl vyšší. měl šaty mnohem užší, jako myslivec. klobouk měl širší a za ním péro. na ramenou měl ručnici. anna měla pannu, frantík panáka. svůj k svému!

skla-sy, sklo.

z hladu. v hluku. z dráhy.

stní. msta. mřda. skla.

sestra. jiskra. zdraví.

má sestra je zdráva.

bratr však je nemocen,

dlouho již stíně. schne

na těle. snad se uzdra-

ví. lékař mu dal

ostrý lék. stravu má

dobrou. když se brzy

uzdraví!

řabka.

annička konopí močila,
řabka ji do kapsy skočila.
na druhý den močila len,
řabka ji skočila
z kapsičky ven.

dobré chutnání.

co máme k snídani?

hrneček mazání.

co máme k obědu?

hrnec od medu.

co máme k svačině?

sazce v komíně.

co máme k večeři?

hrnec od peří.

ist, puist.

arch. osm. mast. past.
 přest. host. vosk. prst. houšť.
 mastný. postní. pozdni.

na štědrý den byl puist.
 měli jsme jen postní jídla:
 ryby, vejce. přišel k nám
 host, strýček. byla pozdni
 hodina. my právě večře-
 li. měli jsme ze strýčka
 radost. dal nám na
 stromek hračky.

čtenářka.

mařenka viděla babičku,
jak čte z modliteb.
babička odešla. mařen-
ka nasadila si babič-
činy brejle na nos.
drží v ruce modlitby,
ale nemůže nic přčísti.
povídá si: to je divné,
brejle mám jako ba-
bička, knihu mám
jako babička a přece
čísti nedovedu!

ukolébavka.

hajej dítě, kolébu tě,
 abys spalo, neplakalo,
 své maměnce pokoj dalo.
 jestli nedáš pokojíčka,
 hodíme tě do rybníčka,
 a z rybníčka do potůčka,
 a z potůčka do dunaje-
 chyt' si ho tam
 hasmane!

N M V O U

Neklan. Methoděj. Vít.

Otakar. Urban. Věra.

Milada. Olga. Václav.

Malá Olga chodila
do školy. Oldřich sou-
sediv také. Oba se
potkávali. Vedli se až
ke škole. U školy se
rozešli. Olga šla do
divčí školy, Oldřich
do chlapecké. Olga by-
la žačka, Oldřich žák.

U babičky.

U babičky často jsme bývali. Ona byla na výměnku. V létě sedávala na dvorku, v zimě zase u kamen. Někdy s námi prohlížela svou truhlici. Měla tam také plnou punčochu v přikrádce. Ó, tam jsou jistě samé dukáty, povíдали jsme si. Miloš to pak vyprávěl: byly tam samé knoflíky.

c C ě Ě ch Ch
 Ctibor. Čeněk. Chválek.
 Cecilie. Cherub. Čestmír.
 Ctirad. Čekana. Čechy.

Mluvim česky, jsem Čech.
 Má sestra, Cilka, je také
 Češka. Chválek sousedův
 je také Čech. My všichni
 jsme Češi. To je naše
 vlast, víme. Čechy
 jsou to. Milujeme svou
 krásnou českou zemi.

Co ptáci přejí?

Vlaštovička švitoří:

Vstala, vstala, vstala,
devět polí oblítala,
a ty ještě спиš?

Vrabeц cvrliká:

Čim, čim, čimčarara!

Čti lip! Čti lip!

Však, však, však,
tak, tak!

g G e E

Gustav. Emilie. Eva.
Eliša. Golias. Emanuel.

Otec Leňkiv jmenuje
se Emil, matka Eliš-
ka. Má také sestru
Emilku a bratra Gu-
stava. Celá jejich ro-
dina má 4 osoby. Vši-
chni se mají rádi. Na-
še rodina má 6 osob.
My děti posloucháme,
rodiče nám poroučejí.

Učená panna.

Emma učila se čísti. Chtěla tomu naučiti také svou pannu, Milku. Vzala ji, dala jí čítanku do ruček a poručila: Uč se, Milko, číst! Čti: to je m, to je á, řikej má! Milka mlčí, ale Emma říká to na ni. Měj pozor a pamatuj si to, poučuje ji.

Š Š Š Š

Stanislav. Svataava. Štěpán.
Šimon. Loběslav. Svatopluk.

Stanislav chodil rád
na zahradu. Šel tam,
kdykoli měl kdy. Cho-
dil okolo záhonů. Lázel
si tam fazole. S matkou
vše večer zalévali. S
otcem ošetřoval strom-
ky. Šlechtil je, aby
nesly dobré ovoce.

Na šneka.

Šneku, šneku, vystřič ružky,
dám ti krejcar na tvářičky,
a troniček na labáček,
bude z tebe hajdaláček.

Malý voják.

Stojí hruška v širém poli,
kdo je šelma, ten se bojí;
já jsem šelma, nebojím se,
chytnu šavli, postavím se.
Moje šavle tuze tenká,
ona seká, jen to bříinká.

i J j J

Ivan. Jan. Ida. Jiří.
Jaroslav. Jaromír. Julie.

. V komoře v hrnci byl
med. Jarouš o něm věděl.
Jak nebyl nikdo v komo-
ře, rád si do hrnce sáhl.
Jednou se mu to zle vy-
platilo. Sáhl si prstem
zas do hrnce. Ucitil
velikou bolest. Vykřikl a
dal se do pláče. Jiný hr-
nec tam byl s raky. Ja-
rouše rak chytil za prst.

Čistotná Žitka.

Žitka pomáhala skládati uhlí do sklepa. I ušpinila se při tom. Jak byla hotova, spěchala k umyvadlu. Vezala mýdlo a žinku. Špína brzy pustila. Žitka dívala se pak do zrcadla, je-li čista. Již nebylo po špině ani památky. Žitka nikdy špíny na sobě nesnesla.

h H k K

Hynek. Karel. Helena.
Kateřina. Havel. Hostivít.

Hoří! křičeli lidé ve vsi.
Každý vybíhá z domu.
Hořela chalupa. Kovi
valil se vysoko z ohně.
Hasiči přijeli. Kdo mohl,
hasil. I otec pomáhal.
Matka nařikala. Celá
chalupa vyhořela. Helenka
zachránila si svoji pa-
nenku. Otec musil pak
stavěti novou chalupu.

Liláci.

Hynek a Karlík chlubili se, jakou mají sílu. Karlík pravil, že by stůl unesl. Hynek zase, že by cent uždvihl. Na dvoře ležel pytel bramborů. Hoši jej chtěli pozvednouti, aby ukázali svou sílu. Matka je uviděla. I volala na ně: Hoši, nezdvihejte těžkých věcí! Mohli byste si xle uškoditi.

T F f F

Tomáš. Filip. František.

Terexie. Flora. Tekla.

Toník dostal kohoutka,
Tatmáňka. Kohoutek cho-
dil po kuchyni. Hledal ně-
co na zob. Toník mu přál.

Sestra Františka bez ně-
ho nedala do iist. Jed-
nou z rána zakokřhal.

To bylo radosti! Toník
řikal, že volá: Toníku!

Sestra zase slyšela: Fran-
tiško! Tatínek je rozsoudil,
pravil, že volá: Vstávejte!

Co jsou prsty ?

To je táta, to je máma,
to je dědek, to je bába,
to je vnouček, malý klouček.

Co dělaly prsty ?

Ten zabil,
ten pařil,
ten vařil
a ten pek,
a ten malický
to všechno sněd.

p P & B

Přemysl. Božena. Pavla.
Bohuslav. Petr. Běla.
Prokop. Blažej. Blažena.

Povídám, povídám pohádku,
že pes přeshočil hromádku.
Povídám, povídám druhou,
že teče voda struhou.
Povídám, povídám třetí,
že spaly na peci děti
a když se vyspaly,
kus chleba dostaly.

Koleda.

Já jsem malý koledníček,
 přišel jsem k vám pro troniček;
 troniček mi dejte,
 nic se mi nesmějte!
 však já s vozem nejedu,
 co mi dáte, to vezmu:
 dáte-li mi kus medu,
 ještě lépe pojedu.
 Pán Bůh vám to nadělí
 na zahradě, na poli.

Tleskej rukama!

Paci, paci, pacičky!
 táta koupil botičky
 a maminka metličku
 na plačtivou holčičku.

Paci, paci, pacičky!
 dal nám Pán Bůh ručičky,
 by ručičky dělaly
 a nožičky běhaly.

Pod hruškou.

Foukej, foukej, větříčku,
 shod' mi jednu hruštičku,
 shod' mi jednu nebo dvě,
 budou dobré obě dvě.

r R ř Ř

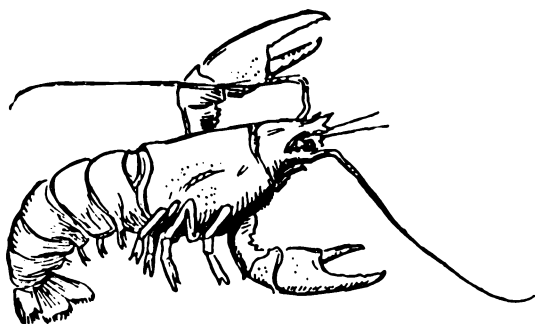
Růžena. Rudolf. Řehoř.

Radim. Ratibor. Řehák.

Vě stodole mlátili. Ru-
ce s cepy se jen kmitaly.
Bouchalo to vesele.
Bylo vymláčeno. Při-
stavili žebřík a s pa-
tra nové snopy na
mlát sházeli. Ráz
na ráz mlátili dál.
Řešetem pak zrní pod-
sivali. Obilí dost sypalo.

Rybář.

Matka koupila dva kapry. Ryby ty dala do vody ve vaně. Malý Bohuš měl z nich radost. Seděl u vany a sáhal na ryby. Tu odešla matka do pokoje. Než se vrátila, vlezl Bohuš v bačkorách do vany. Rybu jednu chtěl si chytiti.

Na raký.

Jsou, jsou na potoce ráčata,
jsou, jsou na potoce raci.

Půjdeme na ně,
vybereme je
při měsíčku v noci.

Ryby, ryby, rak, rak, rak.
Uděláme my to tak, tak, tak.
Uděláme na ně sobě sáček,
uhlídáme, chytí-li se ráček.

s S s L

Libuše. Ludmila. Lucie.
 Slavoj. Ludvík. Ladislav.

V poli stojí bouda. Sedí
 u ní hlídač. Lusky hli-
 dá. Na mezi se něco kmi-
 slo. Pes Lešan zavřel.
 Hlídač rozhlíží se po poli.
 Náhle pes vyskočí. Lapá
 vzduch. Běží k mezi a ště-
 ká. Totva hlídač vstal, o-
 rval se od meze žalostný
 nářek. Lešan pokousal
 chlapce, který trhal lusky.

Přej ptáčkům!

Liduška šla ze školy.
U domu viděla vrab-
čátko, zimou zkřehlé.
Vzala je do ruček a
dýchala na ně. Líbilo
se jí. Nesla je domů.
Tam přišel ptáček k
sobě. Liduška ho da-
la za okno. Sama
ho krmila. On klobal
do okna, chtěl ven. Pro-
to ho druhý den pustila.

d D d Ď

Dalibor. Dobrava. David.

Drahomíra. Dobroslav.

Do vsi přišel dudák.
 Dudy měl pod paže-
 mi. Dudal vesele. Dě-
 ti obklopily dudáka.
 Dívaly se, jak dudy
 nafukuje. Dudy vří-
 skaly a děti při nich
 hopkaly. Dudák do-
 stal peníz od hospody-
 ně a šel dudat dále.

Vstávej !

Děťátko malé,
jak jsi ospalé,
ptáčekové už dávno vstali,
modlitbičky vyzpívali,
a ty ještě spiš !

Děťátko malé,
jak jsi ospalé,
kravičky jsem podojila,
kašičky ti navařila,
a ty ještě spiš ?

Malý stavitel.

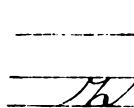
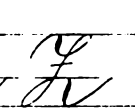
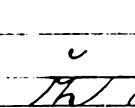
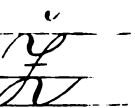
Slávek dostal od Ježíška kamennou stavebnici.

Lidka ho prosila, aby pro její pannu vystavěl dům. Dali se do starby.

Udělali základy, pak zdi, dveře a okna. Stře-

chu udělali z papíru.

Dům byl hotov. Panna do něho nemohla. Dveře byly úzké. Jaká pomoc! Sundali střechu. Tak milou pannu dostali do světničky.

Xdislav. Xdeněk. Xuzana.
 Xáviš. Xíška. Xofie.

Zima byla a sněhu
 dost. Že vál teplý ví-
 tr, sníh se lepil na
 boty. Děti válely na
 zahrádě sníh. Ž velké
 hroudy udělaly paná-
 ka. Do úst daly mu
 trubku. Ža oči měl u-
 hle, v ruce hřel. Lidé
 smáli se tomu sněhulá-
 ku. Žel! Dorána roztál.

Lenivý.

Když ráčne skřivánek
povrzávat,
nechce se z postele
ráno vstávat.

Žavrzá ponejprv,
probudím se;
žavrzá po druhé,
obráťím se.

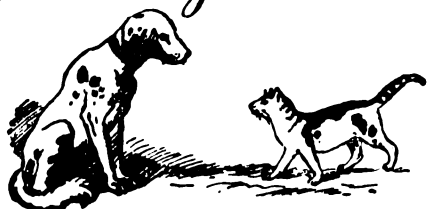
Žazpivá po třetí,
je den bílý:
tenkrát už musím vstát,
lidé milí!

a A m N m M
 Adam. Neramysl. Mojmir.
 Miluše. Anežka. Novák.

Na návsi je hlučno. Mno-
 ho lidí se tu tlačí. Mezi
 nimi někdo chodí a bu-
 bní. Medvěďdář je to.
 Má medvěda na řetě-
 ze. Na bubínek mu slu-
 če. Medvěď tancuje na
 zadních nohách. Mrzutě
 mručí. Ale to dlouho ne-
 trvá. Medvěďdář nastavu-
 je klobouk a prosí o dárek.

Až já budu velká,
bude se mne selka.
Přijďte k nám,
já vám dám
plný krajáč mléka.

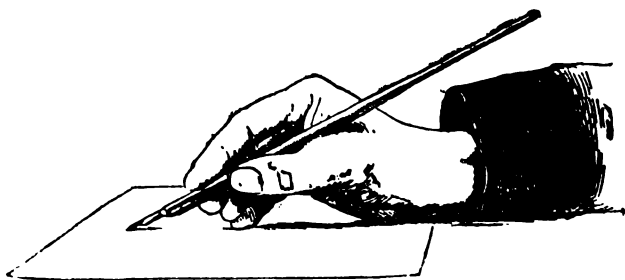
A, b é, c é, d é - kočka přede,
hocour motá, pes počítá,
kolik nití do desíti.

Strašidlo.

Jiřík se polekal. Šel
 na půdu pro seno krá-
 líkům. Všecek bledý při-
 běhl dolů. Volal: Tatín-
 ku, na půdě je straši-
 dlo! Otec tomu nechtěl
 věřit. Vzal Jiříka za
 ruku. Šel s ním na
 půdu. A víte, co to bylo?
 Visela tam kůže ze
 zajíce, jehož měli
 včera k večeři.

Na vycházce.

Školní děti byly na vycházce v lese. Měly tam všelijaké hry. Chlapcům líbilo se nejvíce šplhání. Na vysoké stromy byly zavěšeny nahoře hračky a mlsky. Který z hochů vyšplhal se až nahoru, směl si něco z toho vzít. Jen málo jich dostalo se až nahoru. Všichni jim tleskali.

Abeceda.

a A, b B, c C, č Č,
 d D, đ Đ, e E, f F,
 g G, h H, ch Ch, i I,
 j J, k K, l L, m M,
 n N, ň Ň, o O, p P,
 r R, ř Ř, s S, š Š,
 t T, ť Ť, u U, v V,
 y Y, z Z, ž Ž.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Písmo tiskací.

i u n ě m v

i u n ě m v

c ě o e a j l

c ě o e a j l

máme čelo, oči a líce. víme něco. on ví málo. co vím já? ona mě cvičí. cvičení není umění.

má-li učení? nemá, ale není leniv. nelení. co činí? uč jej něčemu!

víno voní, má vůni. co nevoní? ovoce je voňavé, i čaj voní. na vánoce máme čaj i ovoce.

ovce má vlnu. vlna má cenu. nač ji máme? máme máj. v máji vijeme věnce.

z ž h ch k y
z ž h ch k y

žák má knihy. má je v lavici
k učení. nekazí jich, aniž jich ničí.
neničme knih ani my! jací žáci maží
a kazí knihy?

chůva chová malou anničku. hýčká
ji. annička leží, nožkama hází, hla-
vičkou kývá. je velmi čilá.

kočka mňouká, chce ven. nech jí,
hochu! co honí kočka?

ženci žali ječmen. u louky vyhnali
malého ježka. vazači ječmen vázali.
vozkové jej vozili na vozích.

zima je. kožich ven! v noci více
zimy čekej! i zima je mènivá.

žena žene kozy. koza leze na zelí.
žena kozu vyhání.

d ḍ b p g

d ḍ b p g

kdo dbá, něco má. doba je zlá a nebude lépe. pobudeme doma. budme pilni, nebudme líní! hudba mě baví. kdo bdí v noci? ponocný bdí a jiní lidé.

olga byla doma, hugo ne. on byl u kupce, kupoval gumu. olga ji měla již doma. co kupujeme u kupce?

na poli bývá obilí nebo zemáky. po žních lidé dobývají zemáky ze země. dělníci kopají půdu. koně lidem pomáhají.

pod dubem byl mech. na něm ležely duběnky. byly už dlouho na zemi a hnily.

pána boha nevidíme. on vidí, co kdo dělá. on dává nám chléb každodenní.

t ṭ f r ř s š
 t ṭ f r ř s š

na fůře je náklad. kola u fůry
 mají široké ráfy. vůz mívá tlusté
 nápravy. řetězy na fůře se klátí a
 rachotí. fůra' jen pomalu jezdí. sáně
 jezdí rychleji. po sněhu jen letí.
 snadno se však převrhnou. malé
 sánky s vrchu také rychle letí.
 nedá-li hoch pozor, snadno spadne
 do sněhu. pak smíchu jistě neujde.
 jiná zábava je na kluzišti. bruslemi
 jezdí se prudce. nežli se naděješ,
 upadneš.

koně-li ve běhu kopyty dupotají,
 čemu se dupoty podobají?
 dupoty, cupoty na zem a půdu
 tepotu cepů se podobají.

O U V C Ě Ch
O U V C Ě Ch

Oheň praská. Okna drnčí. Vůz ra-
 chotí. Voda hrčí. Čáp klapá. Co
 šustí? Cep bouchá. Čí pes to vrčí?
 Chocholouš tiká. Chlapec výská.
 U domu kočka mňouká. U lesa
 zajíc vríská. Vrabec švihlá. Vlaštovka
 šveholí. Chroust bzučí kolem stromů.

Co se líhne z housenky?

U zahrady na okno vylezla hou-
 senka. Celý den tam seděla, ani
 se nehnula. Odpoledne druhý den
 housenka už tam nebyla. Udělala
 se z ní pupa. Visela tam dlouho.
 Chlapci našli tam po čase motýla.
 Vedle něho byla prasklá pupa jako
 uschlá slupka. Vylihl se z pupy
 motýl.

J J H K A N Ň M

I J H K A N Ň M

Kámen leží. Kouř vystupuje. Jelen utíká. I pes rychle běží. Holub létá. Hlemýžď se plazi. Motýl se vznáší. Kapr plove a hází se. A jak se pohybuje had? Nůžky stříhají. Jehla píchá. Metla švihá.

Na poště.

Jede, jede poštovský panáček,
jede, jede poštovský pán.

Napřed má trubičku,
vzadu má truhličku.

Jede, jede poštovský panáček,
jede, jede poštovský pán.

Má vrané koníčky
jako dvě rybičky.

Jede, jede poštovský panáček,
jede, jede poštovský pán.

P B R Ř D Ď Š Š

P B R Ř D Ď Š Š

Syrup je sladký, ocet kyselý. Sůl je slaná. Polévka bývá také slaná. Pepř je peprný. Řepa je nasládlá. Bílý i černý chléb je chutný. Dřevo sladké nám také chutná. Plané ovoce je trpké. Ředkev štípe na jazyku. Cibule čpí. Růže voní.

Pofoukej!

Malý Bohuš trhal šípkový květ. Píchl se při tom do prstu. Dal se do pláče. Prosil sestřičku: Pofoukej, pofoukej! Sestřička fouká. Bohuš přestal plakati. Pravé oko si ještě mne, ale levým se již usmívá. Ještě jedno fouknutí a — je po bolesti.

Cestování.

Půjdeme, půjdeme,
chodníčka nevíme;
dobří lidé vědí,
oni nám povědí.

Povězte nám, lidé,
kudy je ta cesta,
jedeme, jedeme
od Nového města.

Půjdeme, půjdeme,
přes hory zelené;
budeme tam sbírat
maliny červené.

Půjdeme chodníčkem,
kde syn šel s tatíčkem,
doly a horami;
půjde Pán Bůh s námi.

G E F T Ě L Y Z Ž

G E F T Ě L Y Z Ž

Lidé mluví. Gustav volá. Eliška vzdychá. Toník bolestí pláče. Frantík jen šeptá. Dítě křičí a naříká. Lidka ráda zpívá. Zlý chlapec hlučí. Žebrák prosí o almužnu. Chlapec hopkuje a hvízdá. Emil radosti výská.

Bouřka.

Jednou měl Frantík zlou noc. Byla velká bouřka. Vítr skučel, blesky se křížily a hrom burácel. Frantík se probudil. Všichni domácí byli vzhůru. A bylo ještě hůře. Kroupy padaly a rozbily mnoho tabulek v oknech. Hrůzou všichni byli zděšeni. Matka rozsvítila svíci. Otec poklekl a všichni se modlili. Dlouho bouřka zuřila a mnoho škody nadělala.

Čtení poučné a zábavné.

Cesta do školy.

Cestička do školy
přes louky, po poli,
cestička do školy
ušlapaná!

Když jsem tě šlapával,
někdy jsem plakával,
sněhem jsi bývala
zasypaná.

Modlitby.

I.

Z lože vstávám,	Bože věčný,
chválu vzdávám	račiž mne
Otci svému	tohoto dne
nebeskému	ostříhati
za stráž noční.	a chrániti.

II.

Půjdu spáti,
 dej mi vstáti,
 ó můj Bože,
 z mého lože
 v ranním čase
 zdrávu zase.

III.

Andělíčku,	Opatruj ji
můj strážníčku,	dnem i nocí
opatruj mi	od škody a
mou dušičku.	od zlé moci;

duši, tělo
 opatruj;
 andělíčku,
 strážce můj.

Rodiče.

Rozmilý tatíček
 ten se o mne stará,
 co on se nadělá
 od jara do jara!

Rozmilá matička
 pere mi košilku,
 od práce nemívá
 pokoje na chvílku.

Dědoušek.

Staříčkový dědoušku náš,
 šedivou hlavičku máš!
 Jíní ti vyráží
 na bradě, na tváři.
 Pojď s námi, u rybníčku
 ohřej se na sluníčku!

Nemohl se učit.

Emil Novákův přišel jednou do školy bez čítanky. Učitel: Kde jsi nechal čítanku? Prosím, doma. A proč? Prosím, maminka mi dala do brašny veliký krajíc chleba. Čítanka se mi tam už nevešla.

Chudobný chlapec.

Váša dostal od tety tři dvouhaléře. Zašel do krámu k pekaři a koupil si koláč. Ještě dvouhaléř mu zbyl. Váša šel domů a potkal chudobného chlapce. Chlapec třásl se zimou. Vášovi bylo ho líto. Dal mu dvouhaléř. Chlapec děkoval, až mu bylo do pláče. Váša odcházel a ohlídl se několikrát na ubohého hochu. Ten se na něho lítostivě zadíval. Váša pomyslně si, že má asi hlad. Vrátil se k němu a dal mu také koláč.

Pozdravuj!

Chlapci šli ze školy domů. Na silnici potkali starce. Opíral se o hůl a šel těžce. Žáci ho pozdravili uctivě a smekli čepice. Jen Vladík nesmekl a nepozdravil. Stařec žákům poděkoval. Sotva chlapci poodešli, zafoukal prudce vítr. Vladíkovi shodil čepici a zanesl ji do kaluže v příkopě. Spolužáci se mu smáli, ale pomohli mu čepici dostat z kaluže. Tak naučil vítr Vladíka smekati.

Bubák.

Bubák sedí na komíně,
do naší se dívá síně;
černou tvář má, černé kníry,
ježka, hledíte, tahá z díry.
Už jej drží v lokti svém,
už jde na vás s koštětem!
Bubu, bububu!
Kominík je tu!

Vítr.

Chlapci se přeli, kam vítr fouká. Aby to vyzkoumali, vytáhl Jeník z kapsy šátek. Zamával jím nad hlavou. Vidíte, kam ukazuje šátek, tam vítr fouká. Já vím lepší prostředek, ozval se Jiřík. Nasliním si prst a vyzvednu jej. Na které straně prst chladí, od té vítr fouká.

Vojsko.

Rovně seď a rovně choď!

Každý rád to vidí.

Císař Pán chce vojsko mít
z rovných, statných lidí.

Císař Pán má vojsko rád
se statnými údy,
takové jen uhájí
rodné naší půdy.

Králíček.

Babička přišla k nám, koukejte, hoši!
a tohle zvířátko přinesla v koši.

Pojďte se podívat na jeho očka!

Ten škrábat neumí tak jako kočka.
Dám vám ho pohladit, lehounce ale,
nesmíte zatahat zvířátko malé.

Budku mu udělá tatínek milý,
po dvoře proběhnout může se chvíli.
Chrastu mu naneste, jetýlek chutný,
aby náš králíček nebyl smutný.

Když vaší matince zelí list zbude,
přineste, uzříte, jak chroustat bude.

Husy.

Husy sedly na vodu a plovaly. Na vodě dělaly se kruhy širší a širší. Tak se voda vlnila. Voda byla čistá. Vlnky se pak utišily. Bylo viděti, jak husy nožkama se odstrkují. Než vyšly z vody, divoce se potápěly a křičely. Na břehu si pak protíraly peří.

Štěňata.

Amina měla tři štěňata v kůlně na seně. Když jednou odešla, přišly na ně děti. Štěňata se třásla zimou. Děti je vzaly a donesly na pec. Amina se vrátila a štěňat nenalezla. Žalostně vyla. Hledala je. Přišla k peci a dala se znova do vytí. Dětem bylo jí líto. Sundaly štěňata na zem. Amina je lízala. Vzala jedno po druhém do zubů a odnesla je na seno.

Zvířátka hospodáři.

Zajíc seče na louce, liška pohrabuje, komár na vůz nakládá, slípka sešlapuje.	Dvě kuřičky mlátí, a kapounek vřeje, kohout chodí po stodole, pořád se jim směje.
--	--

Začátek a konec.

Byl jeden domeček,
 v tom domečku stoleček,
 na stolečku mistička,
 na mističce vodička,
 v té vodičce rybička.

Kde je ta ryba?

Kočka ji snědla.

Kde je ta kočka?

V lesy zaběhla.

Kde jsou ty lesy?

Na prach shořely.

Kde je ten prach?

Voda jej vzala.

Kde je ta voda?

Voli ji vypili.

Kde jsou ti voli?

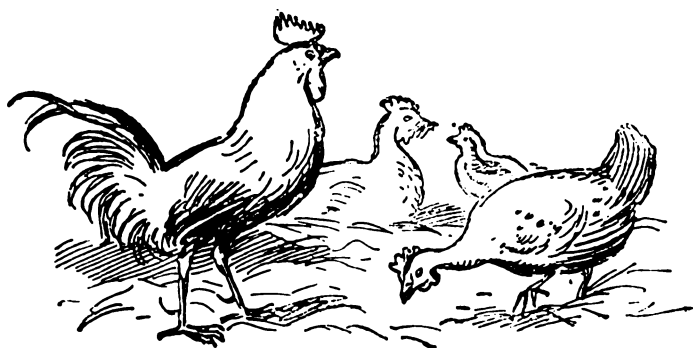
Páni je snědli.

Kde jsou ti páni?

Na hřbitově zakopáni.

Řikadlo.

Běžel zajíc kolem plotu,	Co ty se máš posmívati,
roztrhl si novou botu,	když já umím zašívati,
oliška mu ji zašívala,	hybaj, hybaj ven,
veverka se posmívala.	zaženu tě koštětem.

Slepička a kohoutek.

Byla jedna slepička,
a ta ňobala zrníčka.

Vykutala hnízdečko
a snesla tam vajíčko
a křičela: kokokodák,
pojď se, kohoutku, podívat!

A kohoutek odpověděl: kykyryhý!
Šel bych se podívat, nemám kdy.

Slepička šla se podívat, co dělá kohoutek,
a zatím maminka jí vzala vajíčko.

Slepička se vrátila a všeecka polekána křičela: Krad, krad, krad! A ptala se holoubka: Holoubku, nevíš, kdo mi vzal vajíčko?

Řikadlo.

U potoka roste kvítí,
říkají mu petrklíč,
na koho to slovo padne,
ten musí jít z kola pryč.

Drak.

Bylo na podzim. Vítr dost foukal. Otec slíbil synkovi, že mu udělá draka. Připravili si proutky, barevný papír a motouz. Matka jim uvařila trochu škrobu k lepení. Hynek lepil z papírových proužků dlouhý ocas. Otec udělal z proutků kostru. Polepil ji papírem. Na papír namaloval velké oči, nos a ústa. Přivěsili ocas a vezpod navázali dlouhý motouz. Drak byl hotov. Šli s ním na kopec. Tam jej pustili. Lítal velmi vysoko. Ptáci se ho báli, ale dětem se to líbilo.

Říkejte rychle!

Pět ptačátek, pět pěnkavek ptačátek.

Šla Prokopka pro Prokopa: Pojd', Prokope, jíst trochu úkropa!

Poslali mne naši k vašim, aby přišli vaši k našim; jak nepřijdou vaši k našim, tož nepůjdou naši k vašim.

Já rád játra, ty rád játra.

Pan Novák má vrabce v kapse.

Kmotře Petře, nepřepepřete mi toho vepře! Jak mi toho vepře přepepříte, pak si, kmotře Petře, snězte toho pepřeného vepře sám!

Vítova Veruna viděla na věži velmi velkého vlka. Víte Vávro, vemte vidle, vyženejte velmi velkého vlka ven!

U koho nejradši.

Pověz mi, holátko,	Pověz mi, holátko,
zlaté pacholátko,	zlaté pacholátko,
u koho rád se chováš?	koho nejradši líbáš?
U mého tatíčka,	Matinku, matinku,
děláme koníčka,	má hladkou hubinku,
houpity, houpity, hou.	tatínkova mě píchá.

Pověz mi, holátko,
 zlaté pacholátko,
 po kom se ti stýskává?
 Po vás, má babičko,
 hrušku neb jablíčko
 v kapsáři míváte,
 pro mne je vždy chováte.

Cos dostal?

Jednu prázdnou, druhou vysypanou, v třetí nic.

Proč? Pro slepičí kvoč.

Co? Staré sklo.

Cože? Vidličky a nože.

Co ještě? Staré kleště.

Co ještě víc? Starý střevíc.

Kolik je hodin? Jako v Praze novin.

O poslušných kozlátkách.

Byla jedna koza, a ta měla tři kozlátka. Jednou odpoledne jim řekla: Kozlátka, já dnes půjdu na trh do města. Kdyby někdo tloukl na bráнку, neotvírejte žádnému, aby na vás nepřišel třeba vlk a nesežral vás!

Kozlátka slíbila: Však my neotevřeme žádnému! Stará koza zavřela bráнку a šla.

Za chvíli kdosi bouchá na bráнку: buch, buch a praví tlustým hlasem: Kozlátka, otevřete!

Kozlátka se polekala a řekla: Ó já, to není naše maminka. Naše maminka má tenčí hlásek jako panímámin vlásek. Neotevřeme!

A on to byl vlk. Tak milý vlk se sebral a šel ke kovářovi a řekl: Kováři, upiluj mi kousek jazyka! Kovář mu položil hlavu na špalek a jak piluje, tak piluje. Když mu ho kousek upiloval, tak vlk šel zase k bránce, zabouchá a praví tenčím hlasem: Kozlátka, otevřete!

Ale kozlátka zase řekla: To není ještě naše maminka. Naše maminka má tenčí hlásek jako panímámin vlásek.

Vlk se dopálil, šel zase k tomu kovářovi a povídal mu: Upiluj mi ještě víc toho jazyka!

Milý kovář vezme kleště, vytáhne mu jazyk a jak piluje, tak piluje, až ho měl jenom kousek.

Pak šel zase ke kozlátkům, zabouchá na dvířka a volá již tenkým hláskem: Kozlátka, otevřete!

A kozlátka řekla: No, to byl naší maminky hlásek. Ale ukaž nám šlapku!

Vlk vstrčil do okýnka svou šlapu. Když ji uviděla kozlátka, spustila smích a řekla: Ich, to by tak bylo! Vždyť přece naše maminka má pěknou šlapku, a ne takovou škaredou s drápy! To je jistě vlk! A nepustila ho.

Tak vlk s velikou zlostí utekl. A když byl už ten tam, tu jde stará koza s uzlíkem s trhu. Jak zaklepala a zavolala: Kozlátka, otevřete! hned ji kozlátka poznala, otevřela a řekla: Ví-táme vás, maminko, však jsme už rádi, že jste přišla. Byl tady vlk! A všecko jí pověděla.

Stará koza je pochválila, že byla tak opatrná, rozvázala uzlík a podělila je rohlíky, ořechy a kdo ví jakými věcmi. Kozlátka měla radost až, až!

Rakouská národní hymna.

Zachovej nám, Hospodine,
 Císaře a naši zem!
 Dej, ať z víry moc Mu plyne,
 ať je moudrým vladařem!
 Hajme věrně trůnu Jeho
 proti nepřátelům všem;
 osud trůnu Habsburského
 Rakouska jest osudem!

Plňme věrně povinnosti,
 chraňme právo počestně,
 a když třeba, s ochotností
 v boj se dejme statečně!
 Na paměti vděčně mějme
 slávu vojska vítěznou;
 jmění, krev i život dejme
 za Císaře, za vlast svou!

Čeho nabyl občan pilný,
 vojín zbraní zastávej;
 uměním i vědou silný
 duch se zmáhej, jasně stkvěj!
 Bože, račiž slávy příti,
 žehnej vlasti milené;
 slunce Tvé nechť v míru svítí
 na Rakousko blažené!

Stůjme k sobě každou chvíli:
 svornost jenom moci dá;
 spojené kde vládnou síly,
 snadno vše se vykoná.
 Když se ruka k ruce vine,
 pak se dílo podaří;
 říš Rakouská nepomine:
 sláva vlasti, Císaři!

Císaři po boku vládne,
 rodem, duchem spřízněná,
 v kráse, kteráž neuvadne,
 Císařovna vznešená.
 Bože, račiž rozkvět nový
 Habsburskému domu dát:
Františkovi Josefovi,
Alžbětě rač požehnat!

Obsah.

I. Malá písmena psací.

	Strana		Strana
i, í	1	h	28
u, ú	2	ř	29
o, ó,	3	kos	30
a, á	4	vl, vr	31
e, é	5	ž -žába. (K. Hartman)	32
m	6	ch	33
y, ý	7	mls, srn	34
máme	8	ď, ť, ň	35
l	9	dě, tě, ně	36
s	10	di, ti, ni	37
v	11	di, dy, ti, ty, ni, ny	38
n	12	*pekař (národní)	39
ú, ů	13	vě, bě, pě	40
p	14	mě	41
k	15	f, v	42
ou	16	v noci, z rána	43
c	17	g, k	44
t	18	zde čti! (Barvy)	45
r	19	*kovář (národní)	46
mé, em	20	s hor, skok (Rozměry)	47
š	21	*náš pes. (J. V. Sládek)	48
d	22	panna, panák	49
z	23	s kla-sy, sklo	50
j	24	*žabka. dobré chutnání (nár.)	51
má, mám	25	úst, půst (Štědrý den)	52
b	26	čtenářka (povídka)	53
č	27	*ukolébavka (národní)	54

II. Velká písmena psací.

	Strana
N, M, V, O, U (Žactvo)	55
U babičky (povídka)	56
C, Č, Ch (Češi)	57
*Co ptáci pělí? — Vrabec cvrliká	58
G, E (Rodina)	59
Učená panna	60
S, Š (Zahrada)	61
*Na šneka. — Malý voják (národní)	62
I, J (Mlsný Jarouš)	63
Čistotná Jitka (povídka)	64
H, K (Požár)	65
Siláci (povídka)	66
T, F (Kohoutek Tatrmánek)	67
Co jsou prsty? — Co dělaly prsty? (národní)	68
P, B. — Povídání pohádky (národní)	69
Koleda (národní)	70
*Tleskej rukama! — Pod hruškou (národní)	71
R, Ř (Ve stodole)	72
Rybář (povídka)	73
*Na raky (národní)	74
S, L (Na luskách)	75
Přej ptáčkům!	76
D, Ď (Dudák)	77
*Vstávej! (národní)	78
Malý stavitel (dle Tolstého)	79
Z, Ž (Sněhulák, dle Tolstého)	80
*Lenivý (národní)	81
A, N, M (Medvědář)	82
*Štědrá selka. — A, bé, cé, dé (národní)	83
Strašidlo (povídka)	84
Na vycházce (povídka)	85
Abeceda. — Číslice	86

III. Písmo tiskací.

	Strana
i, u, n, ň, m, v, c, č, o, e, a, j, l	87
z, ž, h, ch, k, y	88
d, ě, b, p, g	89
t, ě, f, r, ř, s, š	90
O, U, V, C, Č, Ch (Zvuky a hlasy)	91
Co se líhne z housenky (povídka)	91
I, J, H, K, A, N, Ň, M (Pohyb)	92
*Na poště (národní)	92
P, B, R, Ř, D, ě, S, Š (Věci dle chuti)	93
Pofoukej! (povídka)	93
*Cestování (národní)	94
G, E, F, T, ě, L, Y, Z, Ž (Hlasy lidské)	95
Bouřka (povídka)	95

IV. Čtení poučné a zábavné.

*Cesta do školy (národní)	96
*Modlitby (národní)	97
*Rodiče (národní)	98
*Dědoušek (Fr. L. Čelakovský)	98
Nemohl se učit (povídka z Malých Novin)	98
Chudobný chlapec (povídka dle Tolstého)	99
Pozdravuj! (povídka)	99
*Bubák (z Malých Novin)	100
Vítr (povídka dle Tolstého)	100
*Vojsko (Bož. Štorková)	101
*Králíček (Bož. Štorková)	101
Husy (dle Tolstého)	102
Štěňata (dle Tolstého)	102
*Zvířátka hospodáři (národní)	102
*Začátek a konec (národní)	103
*Říkadlo (národní)	103

	Strana
Slepička a kohoutek (pohádka národní)	104
*Říkadlo (národní)	104
Drak (povídka)	105
Říkejte rychle	105
*U koho nejradši (Fr. L. Čelakovský)	106
*Cos dostal? (národní říkadlo)	106
O poslušných kozlátkách (národní pohádka)	107
*Rakouská národní hymna	109

